

**לגרש - להכחיד -
למחות את זכרם!**

(המשך מעמוד 11)

קליטה תרבותית, אמונתית וייעודית בהמשך.

מכה וירושלים

ה ה היה אז. מה המסקנה לגבי המצב של היום? קובע גפני: "הערבים - היסוד הנוכרי במהותו לארץ ולייעודה, היושב בה כיום - דינם בכל כ" דין היסודות הנוכריים הקדומים... הישיבה במשותף עם הערבים בארצנו בלתי-אפשרית היא לזמן ממושך, כיוון שהערבי פונה ב" תודעתו, בתפילתו, במאוייו, בתונו-לעתיד, אל מכה, ואילו הישראלי - אל ירושלים. רק הפונה אל ירושלים מייצג את בנה ה" נכון של הארץ; הפונה אל מכה הוא בנה הנאמן של ערב הנוכרייה."

מה עם הערבים הנוצריים, שאינם פונים למכה - כי אם דווקא לירושלים, בה נמצאים המקומות הקדושים ביותר של דתם? על כך אין גפני משיב. אילו התפנה לקטינות כגון אלה, היה בודאי קובע שמי ש" פונה לרומא - גם כן צריך לטפל בו ב" מיסגרת "השלום הישראלי". כלומר: "או שהיסוד הערבי יחדל לעבוד את חוונה של מכה, ויתחיל לעבוד את חוונן של ציון-יירי"

גושפינסקה? המאמר הגזעני שבעמוד הראשון שלה התנוססו סמל צה"ל ושמה של הרבנות הצבאית הראשית.

שלים, או שיחזור אל ארצותיה של מכה, ויניח לבני ציון למלא את ייעודם-יעודה באין מפריע." ואם לא? פוסק גפני: "אם יפריע - יפ"ר נה ממנה!" הוא אף מצטט את ראש עיריית חברון, השייך אל-ג'עברי, שלדבריו הבין היטב את המסקנה הזאת, כאשר אמר לבני עירו, אח"רי ההתנקשות במתפללים היהודיים במערת המכפלה: "מי שרוצה בגירושם של הערבים מן הארץ, ימשיך בהתנקשויות כאלה."

אור לגויים

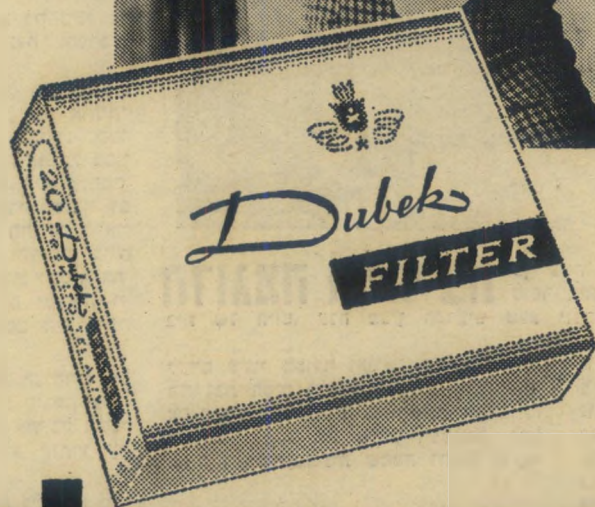
א ב י ש, בין קוראי מחנינים, חיילים ש" אינם מוכנים לקבל את הדוגמה ה" תנ"כית, כפקודת-מבצע של היום, מקדיש להם גפני כמה משפטים נרגשים: "ההשוואה בין תקופת ההתנחלות המיקר"אית ובין תקופת ההתנחלות בימינו אינה עניין של סקרנות אקדמאית בלבד. מעשי אבותינו חייבים להיות סימן לנו, בניהם, ולכוון את מעשינו כיום. "השלום אינו ערך עליון שיש לחתור ל" השגתו בכל מחיר עם כל אויב שהוא. ה" חיים הם ערך נעלה מן השלום. על כן לא כל אויב ראוי לשלום. "... מחיר רב שלמו העמים הדמוקראטיים עד שלמדו לדעת, כי לא ייתכן שלום עם התנועה הנציונל-סוציאליסטית הגזענית הגרמנית - ואין ברירה אלא ללחום בה עד הכניעתה ללא תנאי, ומחייתה מתחת לשמיים. לסי צביונה ומגמותיה של התנועה הערבית הלאומית במרחבנו ואופייה הנאצי המובהק, אין מנוס מן המסקנה שגם עימה השלום בלתי-אפשרי הוא, אפילו לעם שוחר-שלום עד כדי קיצוניות, כעמנו. "אוייבים שמטבע ברייתם יש להם מטרה אחת ויחידה, להכחידך - אין להם תקנה אלא להיכחד עצמם. זה היה דינו של עמ"לק."

וזהי הבשורה הגדולה שיש לביטאון ה" רבנות הראשית להביא לחיילי צה"ל, כפי שהנה אותה הסופר הדגול שרגא גפני. זהו "השלום הישראלי" - לגרש, להכחיד, למ"חות את זכר האוייב, ללא תקווה לדו-קיום בשלום. ולבסוף יש לו החוצפה התהומית להור"סוף גם בשורה לעולם הגדול: "חוקה על עמנו, שהביא הראשון את בשורת השלום לעולם, שעוד יורה לעמים, מציון ארצו, כיצד לא ישא גוי אל גוי חרב וכיצד לא ילמדו עוד מלחמה."

בעבודה...

ובשעות הפנאי...

תמונת דובק

תמיד דובק פירלטר

תאריך טובה - תאריך אהנה